ja weel kolm weikest kirjut küünalt kauba peale ja ütles: Neid süüta täna õhtu jõululapsukele põlema ja need koogid wii oma isale. Poisil, jõuluannist röömustatud, oli tee kojupoole, ehk see küll üks ja seesamma oli, poole tundi rutem ärakäidud, kui sinna tulnud oli. Lossi proua käsu peale sai ta oma waewa eest paari kopikat ja ühe weikese kruusi täie mõdu, mis ta isale koju wiis. Isa oleks niiüd küünlad heameelega üksteise järel põlema pannud, aga pois mõtles jõululapse Jeesusele suuremat au teha; ta tegi augud pehme saue sisse ja kui pime jõudis, pani neid kõik ühekorraga põlema, nõnda et kalamehe tuas weel enne üalgi seesugust walgust ei olnud nähtud. Oma sõrmedega, mis raske aerudega sõudes kõwaks oliwad läinud, näpistas ta wahetewahel tahti ja isa luges seal juures kahte esimest Luuka ewangeeliumi peatükki. Selle järel pruukisiwad tänuga seda mõdu ja lookisi.

Wäljas maja ukse ees pingi peal, kus kalamees sagedaste noote parandas, ehk wõrku kudus, istus kuuwalgel üks Issanda ingel. Ös oli küll kaunis külm, aga inglitel on teine loodud wiis, kui meil, ja neil ei ole ka kõigekülmemas põhja jäe mägede peal, kus taewa wiirmalised hiilgawad, sugugi mitte külm. Ta oli Jumalast käsku saanud kalamehest ja tema maja kaitseda. Mikspärast ta seda pidi tegema, ei teadnud ta õiete mitte. Sest kui ses majas küll midagi oli, mis koi ja rooste rikkuda wõiwad, siis ei olnud seal ometi midagi sellesarnast, mis järele wargad olekssiwad läbi kaewanud. Ka ei olnud tormi karta, sest taewa all oli üsna waikne ja järw oli waikne ja sile kui peegel, kelle sisse tähtede walged ja kollased küünlad taewa alt ja lossi akendest wastu hiilgasiwad. Tulekahju ei olnud ka mitte karta, sest pisukese tuleasemel ei olnud muud kui mõned pööd, mis kerge tuha all natuke õhkusiwad. Aga pühad inglid on sõnakuulelikud ja mitte ninatargad, nagu inimeste lapsed. Ja ka see, mis ukse ees pingi peal, mõtles iseenese: „Kui ma ka küll ei tea, mikspärast ma siin pean olema, ehk mis ma pean hoidma, siis teab seda ometi see isandate Issand, kes mind siia saatnud on."

Sel ajal tuli aga kurja inglite pealikul, wana saadanal, ikka enam ja enam pakitus ja kirsik kätte. Tuli ta kuhugi kiriku ligi, seal kuulis ta orilaid mängitawad ja lauldawad: „Au olgu Jumalale kõrges! u. t. s." Waatis ta läbi higiste akende kuhugi tuppa, seal ei näinud ta muud kui üht sõime, kuldsid inglid ja ilmasüüta lapsi, kes röömu pärast käsi lakssutasiwad ja röömsaste laulsiwad.